

podmínečným. Jde tu proto vpravdě o prohlášení způsobilé ke vkladu (§ 32 b) knih. zákona) vydané tím, proti komu byl záznam vymožen. Prohlášení to značilo však právní jednání, které bylo proti konkursním věřitelům bezúčinné podle § 4 konk. ř. Nebylo-li však vystavitelům úvěrní listiny v době ověření jejich podpisů dovoleno podle § 3 konk. řádu nakládati volně svým jménem, jakž učinili tím, že dali své podpisy na úvěrních listinách ověřiti, čímž předsevzali právní jednání podle § 4 konk. ř. proti věřitelům konkursním bezúčinné, bránilo také ustanovení § 94 knih. zákona tomu, by knihovní soud povolil knihovní zápis o spravení záznamu k žádosti stěžovatele, neboť nebylo tu předpokladu požadovaného podle čís. 2 § 94 knih. zák. a byla tu naopak důvodná pochybnost o osobní způsobilosti osob zúčastněných při zápisu nakládati předmětem, kterého se týkal zápis (srovnej Bartsch, str. 104). Řešiti otázku, zda a jaký má význam okolnost, že správce konkursní podstaty nepodal odpor proti převodu práva vlastnického na manžele Jaromíra a Marii R-ovy nespadá vůbec do rámce rozhodování o souzené věci a netřeba se proto ani zabývati s vývody stěžovatelovými v tom směru uplatňovanými.

Čís. 12558.

Nemanželský otec nemusí býti slyšen o tom, k jakému povolání má býti nemanželské dítě určeno.

Bylo-li nemanželské dítě v době vydání rozhodnutí prvního soudu nezletilé, bylo o jeho vyživovacím nároku rozhodnouti v řízení nesporném, třebaže nezletilý nabyt za opravného řízení zletilosti.

Plnění vyživovací povinnosti může podle okolností případu záležeti i v poskytování potřebného nákladu na vysokoškolská studia.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, R I 339/33.)

Poručenský soud uložil nemanželskému otci, by přispíval na vysokoškolské studium nemanželského syna Ladislava S-a třemi sty Kč měsíčně, počínajíc dnem 29. února 1932 až na dále. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu nemanželského otce.

Důvody:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice pro nezákonnost a zmatečnost. Usnesení nižších stolic nejsou zmatečná z důvodu, že nebyl stěžovatel ani soud poručenský, ani poručník, dříve než se Ladislav S. rozhodl, jíti na vysokoškolské studium, o tomto zaopatření dítěte a o jeho vhodnosti slyšení, neboť zmatečná by byla podle § 41 písm. g) nesp. zák. jen, kdyby stěžovatel nebyl býval slyšen před rozhodnutím o návrhu Ladislava S-a na prisouzení výživného. Nejde však ani o nezákonnost § 46 odst. (2) cit. zák. Nejde o porušení předpisu § 216 obč. zák., poněvadž i poručník, i poručenský soud schválil rozhodnutí matky poskytnouti mu vysokoškolské vzdělání, když poručník žádal u poručenského soudu, by nemanželskému otci bylo uloženo, by nezl. Ladislavu S-ovi na studie

příspěval, a poručenský soud o návrhu tom jednal a mu vyhověl. Předcházejícího svolení nemanželského otce a jeho výslechu nebylo třeba. Podle § 169 obč. zák. má právo dítě vychovávat, tedy i právo, určití jeho povolání, nemanželská matka, nikoli nemanželský otec, nemusí proto otec býti slyšen o tom, k jakému povolání má nemanželské dítě býti určeno.

Není také správným, že rozhodnutí nižších stolic jsou proto zmatečná, že rozhodnuto bylo o návrhu poručníka cestou nespornou, neboť v době rozhodování obou nižších stolic byl Ladislav S. nezletilý — jest narozen dne 2. dubna 1912 — a stal se svéprávným podle § 21 obč. zák. a § 1 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 447 Sb. z. a n. dnem 2. dubna 1933, byl tedy pod zvláštní ochranou soudu (§ 21 obč. zák.) a příslušelo proto jednati a rozhodnouti o návrhu podaném v době nezletilosti Ladislava S-a poručenskému soudu v řízení nesporném. Toto rozhodnutí nepozbylo platnosti tím, že Ladislav S. nabyt zletilostí, nýbrž platí na dále a nejvyšší soud jest povolán přezkoumati usnesení nižších stolic přes to, že nezletilý za opravného řízení nabyt zletilostí, poněvadž rozhodný jest skutkový a právní stav v době, kdy bylo vydáno usnesení prvního soudu.

Nižší soudy uložily nemanželskému otci povinnost přispívati na výživu jeho syna až na dále. Tím jest rozuměti dobu jeho řádného studia. Po jejím uplynutí bude otec míti právo domáhati se toho, by byl z této povinnosti zproštěn. Nelze souhlasiti se stěžovatelem, že napadená usnesení jsou proto nezákonná, že mu ukládají, aby poskytoval 300 Kč měsíčně na vysokoškolské studium Ladislava S-a. Podle doslovu § 166 obč. zák. má nemanželské dítě právo, žádati na svých rodičích mimo jiné též zaopatření. Plnění této zaopatřovací povinnosti může podle okolností případu záležeti i v poskytování potřebného nákladu na vysokoškolská studia (sb. n. s. čís. 10.340). Způsobilst nemanželského dítěte k samostatné výživě nenastává za všech okolností již dosažením určitého stáří, kdy nezletilec si může snad zaopatřiti nejnutnější výživu nejjednodušší prací, poněvadž nemanželské dítě má nárok na to, by bylo vychováno k povolání, které odpovídá jednak jeho nadání a schopnostem, jednak jmění rodičů. Děla-li se dosavadní výchova nezletilého určitým směrem — studiem — nemůže mu nemanželský otec odpirati výživu z důvodu, že dosáhl věku, ve kterém mohl by se již samostatně živiti. Nezletilý Ladislav S. absolvoval gymnasium s vyznamenáním, a věnuje se studiu lékařství, chce tudíž dosíci postavení, jež odpovídá jeho nadání a schopnostem, s tím souhlasí i poručenstvo, jež není vázáno přáním nemanželského otce a chce nezletilému opatřiti postavení odpovídající majetkové mohoucnosti rodičů. Není nezákonnosti v tom, že nižší soudy uznaly přiměřenými 300 Kč měsíčně, neboť stanovení výše příspěvků závisí na volném uvážení soudu a neodporuje to zákonu.

Čís. 12559.

»Třetí osobou« ve smyslu § 36 (4) zák. čís. 100/1931 jest i účastník řízení. Najmě jest jím matka, byl-li zamítnut návrh otce, by mu bylo dítě předáno do výchovy.